

ŠTĚPÁN POSPIŠIL

Nejkratší křížová cesta

Je pátek. Lije jako z konve. Jdeme s naším starým farářem z pohřbu. V promočeném ministrantském oblečení je mi děsná kosa. Toužebně hledím k faře, kde se snad na chvíli ohřeju a vezmu si suchou bundu... „Nepomodlil by ses se mnou křížovou cestu?“ ozve se tichý hlas kněze. Vidina další půlhodiny v dešti mě fakt neláká: „No, já už budu muset běžet a navíc tu nemáme kancionál...“ „To bude chvilíčka, u každého zastavení si vymyslíme jednu větu, která propojí náš život s Pánovým utrpením, a to stačí...“ zašeptá náš starý otec a už začíná:

1. Ježíš je odsouzen na smrt: Dav obviňuje, lže, Židé navádějí ostatní, co mají říkat. Pilát naopak mlčí, když má mluvit, vykrukuje se. Ať, Pane, vždycky vím, kdy mám mlčet a kdy mluvit. Ale vždy ať říkám jen pravdu.

2. Ježíš bere kříž: Vojáci rozkazují, křičí, popohánějí. Ať, Pane, vždy každého umím vlídně požádat a prosit, a být trpělivý, i když mě zdržuje.

3. Ježíš padá pod křížem poprvé: Nestěžuje si, neheká, neřuká. Ať umím, Pane, vždy tiše nést nepříjemné věci, které mě potkají, bez nadávání.

4. Ježíš potkává svou Matku:

Povzbudí svého syna i beze slov, přestože sama nevyslovně trpí. Ať umím i já druhé povzbuzovat, i když mi připadá, že povzbuzení potřebuji spíše sám.

5. Šimon pomáhá nést kříž: Zpočátku nerad, pak se soucitně pomáhá tak, jak Ježíš potřebuje. Ať i já svými radami pomáhám tak, aby to druzí nevnímali, že se povyšuju, poučuju nebo jim diktuju, co mají dělat.

6. Veronika nabízí roušku: Za svůj soucit byla odměněna

otiskem Kristovy tváře. Ať i v každém mém slovu je otisk Tebe, Pane, celé pravdy.

7. Ježíš padá pod křížem podruhé: Ať nevyhledávám a nešířím senzace o pádech druhých lidí.

8. Ježíš potkává plačící ženy: Nekritizuje, neodhání, neponižuje. Ať, Pane, i já umím vždy napomenout s láskou a úctou.

9. Ježíš padá pod křížem potřetí: Ježíš i potřetí vstává. I já opakovaně padám, když někdy mluvím špatně o druhých. Ať se umím, Pane, i opakovaně omluvit a napravovat své hříchy, ať to nikdy nevdám.

10. Ježíš je zbaven šatů: Ať nikdy neodhaluji to, co má zůstat ostatním skryto, nemluvím o důvěrných věcech druhých, ať nejsem nediskrétní ve své řeči, Pane.

11. Ježíše přibíjejí na kříž: Tvé svaté rány mi, Pane, připomínají, ať nejtřím svými slovy staré rány, nevytahuji to, co už jsem odpustil a co jsem už měl zapomenout.

12. Ježíš umírá na kříži: V poslední chvíli ses, Pane, modlil. Ať i já svou řeč používám k rozhovoru s Tebou a s druhými o Tobě.

13. Mrtvého Ježíše položili na klín Matce: Pane, ať nezapomínáme s vlídnými slovy na své nejbližší, ať si v rodině děti povídají s rodiči, dokud je čas.

14. Ježíš je pohřben: Ať tě, Pane, uchovávám ve svém srdci, vyhledávám ticho a pohřbívám v sobě všechna špatná slova o druhých, aby nepokračovala ode mě dál.

Hustý! Netušil jsem, že křížová cesta může být modlitba na pět minut. A že může být nejen o Kristu, ale taky o mně.

Foto: ZhouEka, valizal4 - Adobe stock

Josef Toufar učitel života

OTEC TOMAŠ PETRÁČEK

Před sedmdesáti lety, o třetí neděli adventní roku 1949, započaly nápadně nenápadným pohybem křížku na oltáři farního kostelika v Čihošti události, které až dodnes hýbou nemalou částí české veřejnosti. Během let se objevily různé pokusy o vysvětlení toho, co se stalo.

Možná ještě potřebujeme čas dozrát k pochopení jeho poselství, ale momentálně se jví být tím nejpravděpodobnějším výkladem, že tím divem, na který pohyb křížku tajemně ukázal, byl právě kněžský a křesťanský život Josefa Toufara a jeho smyslem bylo na osudu tohoto prostého muže robusťní víry odhalit pro nás něco podstatného a nadějeplného. Můžeme Josefa Toufara označit za prorocký hlas, prorocký život – znamení současné nevyhnutelné proměny životního stylu, onoho hlubinného obrácení, jehož mluvčím není dnes nikdo jiný než papež František, znovuobjevující a zdůrazňující hodnoty, které Josef Toufar intuitivně žil. Co máme na mysli?

Josef Toufar doceňoval a žil především vztahy. Kamkoliv přišel, trpělivě budoval

společenství a zároveň projevoval celý život detailní péči, konkrétní lásku ke konkrétním lidem, zvláště k těm, kteří ji nejvíce potřebovali. Celým svým životem vydává svědectví, že právě ve vztazích a ve vnitřním životě, v úsilí o hluboký duchovní život, je pravé bohatství, pravé lidství, pravý poklad člověka.

Protože uměl žít toto, neměl potřebu hledat naplnění a útěchu v tom, v čem často dnešní lidé hledají sebezpotvrzení a naplnění. Nehromadil majetek, nedělal kariéru, cele se daroval svému poslání. Uměl svobodně užívat darů života, ale nevyhledával zážitky a požitky pro ně samotné. Jako student projel část české země a společně poznávání krás své vlasti ho moc těšilo, ale jeho velký sen, jednou se podívat do Říma, se mu nikdy nepodařilo naplnit. Jak odlišná atmosféra vyzařuje z těch vzácných fotografií oproti statusovému, ekologicky náročnému zážitkovému cestování a masové turistice, které se lidé často oddávají dnes!

Rozhlasové přenosy, například hokejových zápasů, rád chodil poslouchat ke svým farníkům, toužil sdílet svůj život, prožívat to s nimi, společně. Výslužky ze zabíjaček posílal bohoslovcům do hradeckého semináře a dalším potřebným, sám dával přednost prostým bezmasým jídlům. Mohli bychom mluvit o jeho sepětí nejen s lidmi, ale i s přírodou, kterou procházel pěšky na svých cestách za farníky a do škol v přifařených vesnicích. Na své faře stihl založit s láskou promyšlený a vysázený ovocný sad.

Josefa Toufara vyznačuje skromný životní styl, dnes bychom řekli ekologický, s minimální uhlíkovou a jakoukoliv jinou negativní stopou. Přesto máme na všech dochovaných fotografiích obraz muže sice někdy bujaře rozesmátého, jindy vážně soustředěného, ale vždy vyzařujícího celou svou bytostí, právě pro svůj prostý a jednoduchý styl života, hlubokou vnitřní radost a pokoj. Lidstvo si asi muselo zkusit, jaké je to žít v nadbytku, a pokusit se saturovat se konzumem a zážitky, ale svědkové prostého života typu Josefa Toufara ukazují, kde a jak lze nalézt skutečnou moudrost a štěstí.

Dost možná i ten pohyb křížku, kterým jsme dnešní zamyšlení započali, odkazuje na sepětí celého Božího stvoření. Stvoření, které se zatřásló tváří tvář všemu tomu násilí, nenávisti a zlu, které se v českou zemi v děsivé intenzitě komunistického režimu valilo, tak oblundné, že se i zpodobení Pána na kříži otrásló, aby tím zároveň ukázal na toho, jehož život je dnes vzorem a inspirací pro mnohé, zdrojem naděje a povzbuzení do našich vlastních velkých i malých zápasů o naše lidství.

P. Josef Toufar

Narozen v roce 1902. Kněžské svěcení přijal roku 1940. Téhož roku se stal kaplanem v obci Zahrádka. V roce 1948 administrátorem farnosti Čihošť. O třetí adventní neděli roku 1949 se na oltáři během Toufarova kázání pohnul křížek. V lednu 1950 byl zatčen, v únoru ho během výslechu Ladislav Mácha, příslušník StB, umlátíl k smrti. Zemřel v pověsti svatosti.

Oltář v Čihošti. Křížek, který se pohnul, se našel nad svatostánkem. Zkroucený kříž ukradla StB a dnes je nejspíš ztracen.

Foto: Hakjosef - wikipedia.org, Public domain